

“Очаквана среща с неочакван край”

(Матей 25, 1-13)

1. Въведение

Наскоро прочетох за един объркан e-mail, който причинил доста неприятности на едно семейство.

Историята е следната: Семейство от Минесота – един от най-северните и студени щати на Америка, решили да отидат на екскурзия до Флорида - един от най-южните и топли щати на Америка. Понеже не успяли напълно да координират отпуските си, се разбрали първо съпругът да отпътува за Флорида, а съпругата му да отпътува на следващия ден.

И така съпругът стигнал Флорида и след като се настанил в хотела, написал e-mail на съпругата си. Обаче без да иска сбъркал e-mail-а с една буква и вместо на съпругата си го изпратил на една вдовица от друг град, която предишния ден била загубила съпруга си - уважаван пастор в града. Когато вдовицата решила да прегледа пощата за съболезнования, тя попаднала на следния e-mail, изпратен от нашия човек. В момента, в който го прочела, тя припаднала, защото ето какво пишело в него:

„До възлюбената ми съпруга.

От отпътувалия съпруг.

Относно пристигането.

Искам да знаеш, скъпа, че вече пристигнах и минах проверката.

Установих, че всичко е приготвено и за твоето пристигане тук през утрешния ден. С нетърпение очаквам да се съберем отново и се надявам, че и твоето пътуване ще мине така безпрепятствано, както и моето.

П.П. Знай също, че е много горещо тук долу.”

В днешния пасаж също се разказва за една среща. Среща, която става вечна трагедия за едни и вечен празник за други. Това е историята за разумните и неразумните девици.

2. Основна част.

- Въведение в контекста.

В днешния текст ние виждаме учението на Господ Исус Христос за Неговото второ идване. Това учение на Исус е разгърнато в цели две глави от Евангелието на Матей – 24-та и 25-та, като в тях Той описва някои от най-важните неща, свързани с това пришествие. В Матей 24:1-35 Той говори главно за белезите, по които ще разпознаем приближаващото време, докато в 24:36 – 25:46, Той посочва белезите, по които ще бъдат разпознати Неговите деца. И тук е много важно учението на Господ Исус да се разглежда цялостно, защото можем да попаднем в огромно объркване сред всички тези детайли и притчи,

които Исус ни дава. Именно в тази втора част от учението на Исус за белезите на Неговите хора ние намираме притчата за неразумните и разумни девиси.

Друго, което трябва да споменем тук е, че тази история представлява едно описание на типичната юдейска традиция при сватбените тържества. Тези тържества между младоженеца и младоженката са продължавали понякога една - две седмици като целта е била колкото се може повече хора да станат съпричастни на радостта на двойката. В ситуацията с тези девиси имаме именно една такава покана към най-близките приятелки на момата да участват в сватбеното тържество. Традицията била такава, че често момата, заедно с нейните най-близки приятелки-девици, чакали идването на младоженеца заедно. Девисите, или шаферките, трябвало да носят светилници, с които да посрещнат младоженеца, който обикновено идвал при момата късно вечерта. След като го посрещнали, те влизали в къщата заедно с момата и младоженеца да празнуват сватбата, а вратата се заключвала след тях.

Именно една такава ситуация е взета от Господ Исус, за да се илюстрират някои принципи и белези, по които Той един ден, когато дойде, ще разпознае Своите хора, давайки ни накрая основното увещание да бъдем будни и да очакваме Неговото идване.

Но нека видим това, по което всички девиси си приличат и това, по което едните от тях се различават от другите и как именно тази разлика ще доведе до празник за едните и до скръб за другите.

- Приликата между девисите

„Тогавя небесното царство ще се оприличи на десет девиси, които взеха светилниците си и излязоха да посрещнат младоженеца. И докато се бавеше младоженецът, додряма се на всичките и заспаха. А посреднощ се нададе вик: Ето младоженецът [иде!], излизайте да го посрещнете! Тогавя всички ония девиси станаха и приготвиха светилниците си.” (Матей 25:1,5-7)

От тези стихове виждаме няколко основни прилики между девисите.

На първо място, всички те са поканени да вземат участие в тържеството. А самият факт, че са от най-близкото обкръжение на булката, показва, че те най-малкото са чували или са запознати с младоженеца. И тук библейските изследователи са категорични, че символиката е църквата като булка и Господ Исус като младоженец. Девисите са хората, към които е дошла поканата да се включат в тържеството. Едно подобно разбиране се потвърждава и от други места в Божието Слово и най-вече в притчата за сватбеното тържество, на което мнозина са поканени, но малцина са избрани. Има много паралели между тази история за девисите и историята за сватбеното тържество, което царят дава за сина си в Матей 22:1-14, но основната разлика е, че тук поканата от девисите е приета. Друг е въпросът как точно е приета тази покана и дали е

едно действително приемане. Така че макар да има паралели между двете истории, то в тази Бог ни разкрива отговорността ни за това как приемаме Неговата покана.

Няколко пъти ми се е случвало да разговарям с хора, които смятат, че Бог е в живота им. Не само, че те смятат това, но дори ако погледнете в живота им, може да видите някои дела, които биха могли да бъдат окачествени като доста добри. И все пак няколко пъти съм се убеждавал, че дори и такива хора може да нямат действително новородение и спасение. Те могат да ходят на църква, да говорят за Бога, да се молят с точните думи, да служат по точния начин и пак да не са Божии деца. Именно за такива хора тази притча за десетте девизи трябва да звучи като тръба в ушите, защото не делата и правилните думи са тези, които гарантират нашето вечно празнество с Исус, а нещо различно, за което ще стане дума по-късно.

Втората прилика между девиците е, че всички заспаха докато чакаха младоженеца да дойде. Това наистина е интересно. Възможно ли е да си поканен на такова прекрасно тържество като сватбеното, да си се потопил в цялата атмосфера на радостта, да си заедно с развълнуваната булка, която непрестанно говори за своя избран и да се унесеш и заспиш?! Очевидно това е възможно и очевидно за всички хора - и посветени на Бог, и непосветени на Него, идва момент, в който телата просто не издържат на умората и вълнението. И ако съдя по себе си, то значи е възможно след моменти на големи вълнения или на дълги и продължителни очаквания в крайна сметка да достигна момент на унес. Хората така сме устроени, особено след грехопадението, и телата и душите ни търпят своите ограничения и лишения. Именно в такова състояние попаднаха и едните, и другите девизи; и разумните и неразумните. В Притчите се казва:

„Отлагано очакване изнемощява сърцето, а постигнатото желание е дърво на живот.” (Притчи 13:12)

И така въпреки че разумните девизи очакваха с нетърпение заедно с младоженката великото тържество, то и те имаха своя момент на отпускане. Дори и когато погледнем на собствените си взаимоотношения с Бога ще видим, че много пъти, когато с нетърпение сме чакали Бог да се яви с разрешение по дадена наша молба, то този отговор често се е забавял и ние сме отпадали духовно в нашето очакване, а дори понякога не сме и получавали този отговор, който бихме искали да получим. Причините могат да бъдат две – или сме очаквали неправилните според Божията воля неща, или сме очаквали правилните неща, но в неправилното време. Случаят с девиците е подобен. Сигурно те са искали младоженецът да се появи по-скоро, но той не го е направил, за да изпита тяхното търпение.

Третата прилика между девиците е, че когато младоженецът се появи, те всички се събудиха и отидоха да Го посрещнат. Исус идва за всички и всички ще Го посрещнат, искат или не искат, подготвени или неподготвени. Исус идва скоро и идва в слава. Никой няма да избегне тази среща.

Но до тук свършват приликите между девиците. Нека погледнем разликите и защо едните бяха определени като разумни, а другите като неразумни.

- Решаващата разлика между девиците.

„А от тях пет бяха неразумни и пет - разумни. Но разумните, заедно със светилниците си, взеха и масло в съдовете си. А посреднощ се нададе вик: Ето, младоженецът [иде!], излизайте да го посрещнете! Тогава всички ония девици станаха и приготвиха светилниците си. А неразумните рекоха на разумните: Дайте ни от вашето масло, защото нашите светилници угасват. А разумните в отговор казаха: Да не би да не стигне и за нас, и за вас, по-добре идете при продавачите и си купете. А когато те отидоха да купят, младоженецът пристигна; и готовите влязоха с него на сватбата, и вратата се затвори. После дохождат и другите девици и казват: Господи! Господи! Отвори ни. А той в отговор рече: Истина ви казвам: Не ви познавам.” (Матей 25:2, 4, 6-12)

Първата разлика между девиците бе, че едните взеха насериозно идването на младоженеца и тяхната отговорност да Го посрещнат. И тук е първото място, където проличава техният разум.

Колко пъти, когато сте говорили на невярващи хора за Бог и спасението в Исус Христос и Неговото Второ пришествие, хората са ви гледали странно и са ви казвали: „Ти в кой свят живееш?”; „Не знаех, че има хора в 21-ви век, които вярват в подобни измислици!”; „Кой ти е промил мозъка?” и т.н. Очевидно хората не вземат насериозно Исус и Неговото господство. Те се мислят за по-умни от вярващите, понеже не вярват в Библията и нейното учение. За сметка на това вярват в други неща: че дедите им са маймуни, че ще се прераждат докато Брахман и Атман не се слоят в едно, вярват в хороскопи, във врачки, бели и черни магии и т. н. Руският философ Бердяев казва: **„Човек е неизлечимо религиозен.”** И това е вярно. Това, което повечето хора пропускат е, че ако не вземат Библията и Исус насериозно, ще вземат други неща насериозно. Колкото и да е тъжно дори в църквата се срещат такива хора. Помнете, че и разумните, и неразумните девици бяха част от най-близкото обкръжение на младоженката, символизираща Църквата Христова. Словото ни казва, че не са безумни тези, които са взели Исус насериозно, а тези, които не са Го взели насериозно.

Втората разлика е, че сериозното отношение на разумните девици ги бе подтикнало към сериозно решение да вземат допълнително масло за

светилника. С други думи, горивото за светилника им бе достатъчно. Този източник на светлина за светилника предствалява вярата. Но нека бъдем точни – достатъчната вяра. Маслото на неразумните девизи бе недостатъчно и именно там бе проблемът за тях. Вярата може да бъде достатъчна и недостатъчна за спасение. Недостатъчната вяра аз я наричам „вяра по принцип“. По принцип аз вярвам, че има Бог, по принцип аз вярвам, че Исус Христос спасява, по принцип вярвам, че ако Го помоля за прошка, Той ще ми прости и приеме за Свое дете, по принцип съм се молил за прошка и по принцип трябва да бъда с Него завинаги. Само че моят принцип не е Божият принцип.

Истинската, достатъчна вяра е нещо повече от принципно приемане на дадени истини с интелекта. Истинската вяра включва и сърцето, и нашето дълбоко, искрено и волево предаване на волята на Исус Христос– искаме ли наистина Той да бъде наш Спасител и Господ.

Наистина ли искате Исус да бъде вашият Спасител и Господ? Дълбоко в сърцата си усещате ли Божията любов, неустоимия Божи призив към живот с Него? Усещате ли Неговата власт и сила да ви привличат? Желаете ли Той да бъде ваш и вие Негови?

Приемането на Исус като Спасител означава да приемем Неговия план за спасение, а не нашия. Ние често се изкушаваме да си мислим, че ние се спасяваме сами – вършейки добри дела за хората, за църквата, за Бог. Но в Божието Царство се влиза единствено по благодат, чрез вяра в Исус Христос, защото никой не може да заслужи с нищо своето спасение. **„О, колко чудна благодат, спасителна за мен...”** се пее в най-великия християнски химн. Да признаем Исус за Спасител означава да признаем собственото си недостойнство и поквара, независимо от това колко сме полезни на обществото и Бог, означава да се откажем от собствената си гордост.

Е, съгласни ли сте при такива условия Исус да бъде ваш Спасител? И тук отговорът принадлежи не само на разума, но и на сърцето.

Дори да се съгласите Исус да бъде ваш Спасител, съгласни ли сте Той да бъде и ваш Господ? Господ значи Господар. Господар значи роб. Искате ли да бъдете роби на Христос? Да се откажете от собствените си мечти и цели, за да Му позволите Той да изпълни Своите мечти и цели. Защото в противен случай Христос няма как да бъде ваш Господ. Това не е ли още един жесток удар по нашата гордост? Особено когато всички говорим за свобода, равенство и братство – девизът на Френската революция.

И така виждате колко е удобна в случая „вярата по принцип“. Аз по принцип си вярвам, а как живея живота си „де факто“ е моя работа.

Но Божието Слово ни казва, че това е неразумно. И неразумните девизи „по принцип“ трябваше да участват в тържеството, но „де факто“ останаха

навън. И те не бяха разпознати от младоженеца: „Истина ви казвам: Не ви познавам.”

И третата съществена разлика между разумните и неразумните девизи бе, че първите наистина станаха част от сватбеното тържество. Станаха съпричастни на семейството, част от техния живот. Те влезнаха в радостта на господаря си. Доста съществена разлика бих казал.

- Изводът от притчата

И нека видим накрая защо Исус ни разказва тази история

„И тъй, бдете; защото не знаете ни деня, ни часа, [в който Човешкият Син ще дойде].” (Матей 25:13)

Изводът е ясен. Той ни насочва към неизбежния ход на човешката история. Насочва ни към неизбежния ход на нашия живот. Неизбежна е срещата ни с Исус Христос, но това, което можем да избегнем, е участието на неразумните девизи и именно с такава цел Господ Исус във великата си милост ни разказва тази история и ни умолява да не бъдем неразумни. Той ни обича безкрайно. Той дойде за нас на тази земя. Той умря за нас на тази земя. Той възкръсна от смъртта и се възнесе на небесата за да ни приготви вечно жилище и избърше всяка сълза от очите ни, за да ни благослови с вечен живот в радост и мир и да бъде завинаги с нас. Стига ние искрено и не само по принцип, но и де факто, искрено и истински да Го пожелаем.

3. Заключение

Една възрастна жена се разхождала в парка и наблюдавала как един баща седи на пейката и се радва на играта на детето си. Всеки път, когато бащата казвал на сина си: „Синко, време е да се прибираме”, синът му отговарял: „Още пет минути, татко.” Много време това продължавало, но след всяка молба на сина си, бащата продължавал да седи и да го гледа със същата радост, без да се ядоса ни най-малко. Жената отишла до бащата и му казала: „Сигурно много обичате сина си, защото всеки път, когато той Ви помоли за още пет минути, Вие продължавате да му ги давате и да му се радвате все така силно.” „Да, така е.” – отговорил бащата – „Преди около година загубих големия си син, който бе прегазен от кола, и няхах достатъчно време с него. Сега всеки път, когато малкият ми син ме помоли за още пет минути, аз съм щастлив, че мога да му се радвам за още пет допълнителни минути. Той си мисли, че аз му давам още пет минути игра, но истината е, че тези пет минути са за мен, за да го гледам как играе.”

Именно такъв е нашият Бог. Той толкова много ни обича, че е дал всичко за нас, за да можем да бъдем с Него - и то не за още пет допълнителни минути, а за цялата вечност. Затова нека Го обичаме по същия начин! Амин!